

**Margareta
Křížová**

Třetí

kariéra

**Začínáme po padesátce:
velký holky na tahu**

nastole

Třetí kariéra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Margareta Křížová
Třetí kariéra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Třetí

kariéra

**Margareta
Křížová**

Třetí

kariéra

**Začínáme po padesátce:
Velký holky na tahu**

nastole

OBSAH

I. ÚKLID V HLAVĚ

Proč tohle vůbec číst	11
Kdo jsem, kam jdu a jak se tam dostanu	14

II. UNIVERZITA, CO NIKDY NEKONČÍ

Kde všude se můžeme učit	39
Kdo je ta ženská v zrcadle?	66

III. SLASTI A STRASTI VELKÝCH HOLEK

Kde mám brejle?	95
Praktický manuál přežití v partnerském důchodu	107

IV. JAK ZAČÍT PODNIKAT

Bude to jízda, ale kde na to vzít peníze?	117
Rozjedu svůj malý hezkýbyznys	138
Velký začátky pro velké holky	193

I. ÚKLID V HLAVĚ

PROČ TOHLE VŮBEC ČÍST

Nečekejte dokonalý manuál ani recept na to, jak se stát sexbombou po padesátce. Nicméně pokud jste sexbombou byla, nebo jí dokonce stále jste, gratuluju. Ale o tom tahle knížka není. Je o tom, jak si druhou půlku života užít a prožít ji místo toho, abyste přežívala.

Milé dámy, odhodte bačkory, pletací jehlice, vstaňte z gauče a probudte svého vnitřního rebela. Nebojte, je tam, možná se krčí někde v koutě, protože jste mu padesát let říkaly „zalez“.

Uvidíte, jakou bude mít radost, až mu dáte vědět, že teď z vás konečně budou kámoši. Zapomeňte na řeči jako „na to jsem už stará“, „tohle se pro můj věk nehodí“ nebo „já už to nějak doklepu“. Žijeme ve světě, kde se věk prodlužuje, a hrozí, že byste to mohla doklepávat ještě dobrých 40 let. A to nechcete.

V téhle knížce si s vámi chci povídat o tom, co všechny z nás řeší, z čeho máme strach, na co nemáme dost odvahy, co nám dělá radost a co bychom chtěly, ale hledáme tisíc a jednu výmluvu, proč ne teď, ale až... Většina z nás se uplynulá léta starala o všechny, jen ne o sebe. Teď jsme na řadě my. Budeme do sebe investovat a tím nemyslím,

že bychom měly prosedět hodiny u kadeřníka nebo na kosmetice. I když to taky není špatný.

Oprášíme svoje sny a nápady a prostě si uděláme takový byznysplán života po padesátce (šedesátce... a dál). Přála bych si, abyste po přečtení téhle knížky zjistily, že na tom gauči vlastně ani sedět nechcete.

PROČ ZROVNA JÁ

Jsem Margareta a jsem v druhé půlce života. Dlouhých 30 let jsem byla hodná holka, budovala kariéru v byznysu a dělala věci tak, jak to hodný holky dělají. Jenže pak mi před pár lety začaly vrtat v hlavě pochyby a otázky: „Tohle je fakt všechno? Nic nového už mě nečeká?“ A moje vnitřní „hodná“ holka mi vždycky řekla: „Co bys chtěla, máš firmu, máš byznys a vůbec, važ si dobrého bydla a neremcej.“ Ale můj vnitřní rebel už tušil, že se k něčemu schyluje, a tu a tam si rejpnul: „Jasně, sed' si takhle v teple, nezkoušej nic nového, jestli tě to baví...“ – a nebavilo.

Ve svých 52 letech jsem to udělala, skončila svou firemní byznysovou kapitolu a vydala se na cestu volnonožce neboli freelancera. Před světem jsem byla ta odvážná, ale uvnitř jsem byla vyděšená. Jasně, v byznysu jsem nebyla úplný nováček, ale najednou mě čekal nový začátek.

Přečetla jsem spoustu knížek, pouček, rad a tipů a ty se v jedné věci shodovaly:

- musíš být vidět,
- musíš mít osobní brand (do té doby jsem stavěla jen firemní brand),

- musíš být aktivní na sociálních sítích – do té doby jsem jela jen LinkedIn z donucení,
- ale hlavně jdi do toho, zkus to,
- máš strach (a kdo by neměl), ale vezmi ho za ruku a skoč do toho s ním.

JSEM BOJOVNÍK.

**A tak sice v panice,
ale zkusila jsem to.
Řekla jsem si,
že budu nová Margareta.**

A tak vám chci v následujících kapitolách vyprávět a inspirovat vás, jak ta moje cesta probíhala a pořád probíhá. Jak a co jsem dělala, co jsem zvorala, co se mi povedlo a co bych dneska udělala jinak. Mezitím jsem se stala nadšenou babičkou, přestěhovali jsme se z města na venkov, s manželem jsme najednou společně víc doma, než bývalo zvykem, a hlavně jsem našla nové příležitosti, radosti a lidi, se kterými je mi dobře. Prostě jsem se vydala na cestu druhou půlkou života – a je mi fajn. A vám může být taky tak. Chce to jen odvahu.

A mimochodem, budete potřebovat papír a tužku a případně i víno, ale to nechám na vás.

KDO JSEM, KAM JDU A JAK SE TAM DOSTANU

Kdysi jsem se ve škole managementu učila o firemní vizi. Teprve po padesátce jsem si uvědomila, že firemní vize je sice fajn, ale osobní vize zdaleka není jen poučkové klišé, ale něco, co vám dá směr, kudy se vydat.

*Seneca prý řekl:
„Pokud nevím, kam má loď pluje,
těžko mohu napnout plachty.“
A Seneca měl rozhodně pravdu.*

Sepsala jsem si svou osobní vizi ve třech jednoduchých otázkách, tady je:

KDO JSEM?

KAM JDU /
KAM CHCI JÍT?

JAK TAM
DOJDU?

Zní to jednoduše, že jo? Ale zkuste si to napsat. A věřte, že „z voleje“ to nedáte. Já jsem to poprvé taky nedala. A tak jsem nad tím přemýšlela, nalila si sklenici vína a snila a sepisovala svou osobní vizi. Píšete to pro sebe, nikam to neposíláte, je to jen pro vás. A zapomeňte na věty „nevytahuj se, samochvála smrdí, dělej to pěkně jako ostatní“ a podobně. Jsou to zbytečné brzdy v hlavě.

Naopak, napište, co umíte, co jste dokázala, jaké máte zkušenosti, co jste zažila a prožila, co vás baví, z čeho máte radost, čeho se bojíte a proč, svoje „aha momenty“, prostě pište, co vás napadne, děláte to pro sebe. Jestli tam budete mít finanční analýzy, nebo háčkování, chov akvariijních rybek, výrobu kozího sýra, výšlap na Sněžku, půlmaraton, to je úplně jedno, ale věřte, že umíte spoustu věcí a máte sny a radosti, o kterých jste neměla ani zdání. Neznám totiž nikoho, kdo by se za padesát let nic nenaučil a aspoň občas se neradoval.

Klidně se sama sebe zeptejte:

„ZA CO JSEM NA SEBE PYŠNÁ?“

**A vymyslete prosím vás něco jiného než
„umím hezky žehlit a jsem pracovitá,
skvělá manželka, dobře vařím a ráda uklízím“.**

Jako bezva, klobouk dolů, ale zkuste se trochu odvázat a buďte kreativní. Co třeba „konečně jsem si oprášila řidičák a začala jezdit sama autem“ nebo „šla jsem do toho obchodu s protivnou prodavačkou, v klidu si prohlídla všechny šaty, svetry, kalhoty, trička a halenky, nic jsem si

nekoupila a odešla středem"? Anebo „koupila jsem si ty šaty, na který jsem se chodila už dva týdny koukat za výlohu, a udělala si radost“?

I malý věci se počítají, tak vzpomínejte...

A jak to sepsala Margareta?

MOJE OSOBNÍ VIZE

Chci žít život, ve kterém můžu říkat nahlas, co si myslím. Dělat věci, co mě těší. Pracovat s lidmi, se kterými je mi dobře. Učit se nové věci, zkoušet, objevovat. Psát, mluvit, podporovat, inspirovat. Mít kolem sebe svoje milé – a hlavně se smát. Hodně a často.

Nechci se trápit tím, co bych *měla*. Chci říkat *zkusím to, jdu do toho*. Chci být svobodná ve svém čase, rozhodování i myšlení. A zároveň vědět, že svoboda není sobectví, ale možnost žít podle sebe a přitom neublížovat těm, které mám ráda.

Chci být ženou, která ukazuje, že i ve druhé půlce života se dá začít znovu. Bez výmluv, bez sebedestruktivního „už je pozdě“. Klidně bez titulů, bez dokonalosti. Ale s chutí, odvahou a vědomím, že žiju pro sebe – a přitom pomáhám i ostatním.

Chci být babičkou, která staví bunkry, dělá palačinky ve čtvrtek večer a nepředstírá, že má vždycky napečeno. Chci být ženou svého muže – sdílet s ním klid, ticho i občasný chaos.

Vím, že přijdou i dny, kdy se mi nebude chtít, kdy si budu připadat zbytečná, kdy se budu bát. Ale nejsem kvůli tomu horší, zažívají to všichni, jen ne každý to přizná.

A jak se tam dostanu?

Budu dál investovat. Do sebe a své hlavy, do svého zdraví, do radosti a vztahů. Naučím se, že nemusím umět *všechno*, i když mě baví tisíc věcí. Stačí si vybrat to důležité a nezahlcovat sebe i kalendář. Budu se učit dělat věci jednu po druhé, ne deset naráz, protože multitasking je blbost. A jedno vím teda jistě: jaký si to udělám, takový to budu mít. Nikdo jiný to za mě nevymyslí ani neudělá.

Kdo si myslíš, že jsi?

Tuhle větu jsme nejspíš už párkrát v životě slyšely. Doma, když jsme odmlouvaly, ve škole, v tramvaji, od sousedů, prostě někde na naši adresu zazněla a neříkejte, že ne.

Jenže zkuste si tu větu říct nahlas a s různou intonací. Slyšíte to?

Můžete říct:
KDO SI MYSLÍŠ,
ŽE JSI?!!!

Anebo
*Kdo si myslíš,
že jsi?*

Jo, a mimochodem, tenhle citát mám fakt ráda:

*„Způsobná žena se málokdy
zapíše do historie.“*

Laurel Thatcher Ulrich

A KDO TEDY JSEM?

Připravena? Vezměte si papír a tužku, nalejte si víno, prosecco nebo klidně kombuchu, záleží na vás. Hlavní je udělat si chvíli pro sebe, kdy vás nikdo nebude rušit. Doporučuju psát rukou, protože mozek pak pracuje mnohem líp. Nejde o slohovku. Pokud jste trochu paranoidní (já jo), výsledek si můžete ofotit a zamknout do poznámek v telefonu. Připravila jsem pro vás pár otázek pro inspiraci. Ukážou vám směr, jak o sobě přemýšlet. Jdeme na to:

Na co jsem ve svém životě pyšná: (I kdyby to bylo jen to, že jsem se naučila říct „ne“)

Co o mně říkají ostatní a co o sobě říkám já, když se nikdo nedívá?

Co moje emoce? Co mě vždycky spolehlivě vytočí? A co mě uklidní?

Za co se můžu pochválit? (Ne, není to blbý se sama pochválit.)

Kdy jsem naposled udělala něco poprvé? (A jak dlouho jsem se k tomu dokopávala, proč mi to tak trvalo, z čeho jsem měla strach?)

Jaké jsou moje superschopnosti, které se nedají napsat do životopisu?

Všechny otázky a místo pro svoje přemýšlení najdete v pracovním listě *Kdo jsem* na mém webu, klidně si ho vytiskněte, ať se vám líp přemýšlí. QR kód s rozcestníkem na všechny materiály ke startu vaší „třetí kariéry“ najdete na konci této knížky.

KAM CHCI JÍT

Když už tušíte, kdo jste, další krok je zjistit, kam jdete, o čem sníte, co byste chtěla, kam vás to táhne. Asi taky občas slýcháte větu „ty nevíš, co chceš“. A víme to?

Další šance v klidu se usadit, vzít si papír a tužku a zeptat se sama sebe. Připravila jsem pro vás dokument *Kam chci jít*, kde najdete inspiraci do začátku. Čeká na vás pod QR kódem na poslední stránce.

Co mě už dlouho láká,
ale pořád to odkládám?

Co kdyby bylo
„až někdy“ už dnes?

Odkládám to proto, že mám strach?
A z čeho? Co nejhoršího by se mohlo stát?
(Možná že zjistíte, že to nejhorší není
zas tak děsná pohroma. Důležité je,
jestli s tím „nejhorším“ dokážete žít.)

Kdybych měla
jeden celý den
jen pro sebe,
jak by vypadal?

Kdybych nemusela rok řešit peníze, povinnosti,
měla na starost jen sama sebe, co bych dělala?
(Já vím, zní to jako utopie, ale zasněte se.
A věřte mi, nedělat celý rok nic a jen si tak být
vás přestane brzy bavit.)

Kam mě to všechno táhne?

A teď můžeme použít
jednu byznysovou poučku –
„Low hanging fruit“
neboli
„na které ovoce na stromě
dosáhnou nejsnáze“,
který z mých snů
se dá nejsnáze splnit?
Začněte!

JAK TAM DOJDU

*„Make the dreams come true“,
prostě si ty sny teď začněte plnit*

Ted' už víte, co chcete, ale nepachtila jste se formulací svých snů jen proto, aby to byly dalších deset let jen sny. Tady se trochu projevuje byznysově pragmatická část Margarety. Miluju plány, jsem pes na jejich plnění. Jo, a miluju tabulky a větu: „A jaký bude další krok?“ I když pracuju na projektu, jsem na obchodní schůzce nebo máme rodinnou radu, vždycky chci vědět, co je potřeba udělat, aby se to skutečně stalo.